

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej odmownej decyzji EIGE z dnia 26 sierpnia 2016 r. w sprawie wniosku skarżącego z dnia 26 kwietnia 2016 r. o przedłużenie z nim po raz drugi umowy o pracę;
- w razie potrzeby również stwierdzenie nieważności decyzji EIGE z dnia 20 stycznia 2017 r., doręczonej skarżącemu w dniu 23 stycznia 2017 r. oddalającej jego zażalenie z dnia 3 października 2016 r. na dorozumianą decyzję EIGE;
- przyznanie skarżącemu odszkodowania i zadośćuczynienia za doznaną szkodę i krzywdę;
- zasądzenie zwrotu całości kosztów niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, a wraz z nim zasady dobrej administracji.
  - Pozwana nie wydała w sprawie skarżącego decyzji z uzasadnieniem w przedmiocie jego wniosku i zażalenia. Całkowity brak uzasadnienia narusza obowiązek uzasadnienia i zasadę dobrej administracji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 8 Warunków zatrudnienia innych pracowników UE oraz decyzję EIGE nr 82 z dnia 28 lipca 2014 w sprawie procedury przedłużania lub nieprzedłużania umów mającej zastosowanie do personelu tymczasowego i kontraktowego („decyzja 82”).
  - Pozwana nie użyła właściwie uprawnień dyskrejonalnych przysługujących jej zgodnie z ww. przepisami i nie przeprowadziła pełnego lub szczegółowego badania wszystkich istotnych okoliczności sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowości proceduralnych obejmujących naruszenie procedur wewnętrznych określonych w decyzji 82, naruszenie prawa do obrony, prawa do bycia wysłuchanym, zasady dobrej administracji i obowiązku staranności.
  - Pozwana nie tylko nie działała zgodnie z procedurami określonymi w decyzji 82, lecz nie zapoznała się również faktycznie ze stanowiskiem skarżącej w żaden inny sposób. W związku z tym, przed wydaniem decyzji z dnia 26 sierpnia 2016 r., nie uzyskała od skarżącej istotnych informacji dotyczących jej interesów i nie umożliwiła skarżącemu należytego przygotowania obrony.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – Michela Curto/Parlament

(Sprawa T-275/17)

(2017/C 239/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Michela Curto (Genua, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 30 czerwca 2016 r. w sprawie odrzucenia wniosku skarżącej o udzielenie wsparcia i w razie konieczności decyzji oddalającej zażalenie;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej kwoty 10 000 EUR lub innej, którą Sąd uzna za właściwą, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z odsetkami w wysokości ustawowej do chwili faktycznej zapłaty całej kwoty;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

— Strona skarżąca uważa, że strona pozwana popełniła błąd stwierdzając, że sporne zachowanie nie było niewłaściwe oraz kolejny błąd stwierdzając, że nie godziło ono w osobowość, godność oraz integralność fizyczną i psychiczną strony skarżącej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 24 regulaminu pracowniczego i obowiązku wspomagania.

— Strona skarżąca wskazuje w szczególności, że strona pozwana nie rozpatrzyła wniosku o udzielenie wsparcia w sposób poważny i sprawny, jak wymaga tego odpowiednie orzecznictwo.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2017 r. – Keolis CIF i in./Komisja

(Sprawa T-289/17)

(2017/C 239/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Keolis CIF (Mesnil-Amelot, Francja), Keolis Val d'Oise (Bernes-sur-Oise, Francja), Keolis Seine Sénart (Draveil, Francja), Keolis Seine Val de Marne (Athis-Mons, Francja), Keolis Seine Esonne (Ormoy, Francja), Keolis Vélizy (Wersal, Francja), Keolis Yvelines (Wersal) i Keolis Versailles (Wersal) (przedstawiciele: D. Epaud i R. Sermier, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— tytułem żądania głównego – stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej systemu pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) wdrożonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw autobusowych w regionie Île-de-France w zakresie, w jakim stwierdza się w art. 1 tej decyzji, że system pomocy został wdrożony „niezgodnie z prawem”, mimo iż chodziło o istniejący system pomocy;

— posiłkowo – stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 lutego 2017 r. dotyczącej systemu pomocy SA.26763 2014/C (ex 2012/NN) wdrożonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstw autobusowych w regionie Île-de-France w zakresie, w jakim stwierdza się w art. 1 tej decyzji, że system pomocy został wdrożony niezgodnie z prawem w odniesieniu do okresu przed 25 listopada 1998 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy podniesiony tytułem głównym dotyczący tego, że rozpatrywany system pomocy regionalnej nie został wdrożony niezgodnie z prawem, gdyż nie został objęty obowiązkiem uprzedniego zgłoszenia. Regionalny system pomocy jest bowiem istniejącym systemem pomocy w rozumieniu art. 108 ust. 1 TFUE oraz przepisów art. 1 lit. b) oraz rozdziału VI rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2015/1589”). Zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do systemów istniejącej pomocy, ich wdrożenie nie jest niezgodne z prawem, a Komisja może jedynie zalecić, w razie potrzeby, stosowne środki mające na celu zmianę tych systemów lub ich zniesienie w przyszłości.